

Förtviflad han till kistan lopp,
Att sig på lifet kasta,
Med darrning i sin hela kropp,
Till Emma sågs han hasta.

Han henne re'n i famnen höll;
När hjertat tycktes brista,
Han gaf ett rop i det han föll,
Det ropet var det sista.

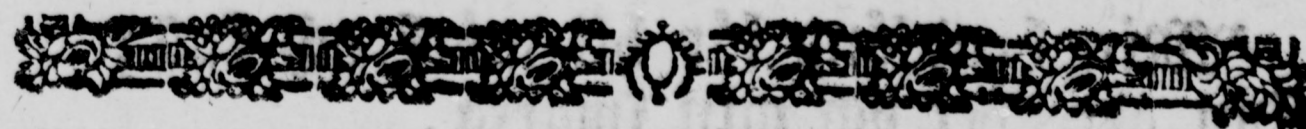
Om bruden, som en trolös tog,
Jag stort ej kan berätta;
Hon sedan ensam hemåt drog,
Wist icke nåd med detta.

Ett rum likväl i Emmas graf,
Nu Wilhelms lif fick taga,
Se'n han så dyr försoning gaf,
Lät man sig det behaga.

Edå fick dock Emma sitt igen
I jordens dystra gömma;
Trolöse! Himlens wrede kån,
Och huru han kan dömma.

I! som af oskuld gören let,
Af löften, och af eder,
Wist Wilhelms wälnad om Ert swel,
Kan mycket säga Eder.

WESTERÅS, 1832.
L. K. BJÖRKBOHNS BOKTRYCKERI.

Wilhelm och Emma.

Den sköna Emma tröstlös låg;
Odräglig war des smärta,
Då hon sig öfvergifwen såg
Af den hon skänkt sitt hjerta.

Hon sade: "Han mig swurit har
Att ewigt trogen wara,
I morgon dock till kyrkan far,
Att sig med Eloë pata."

"Fast mången ann' begärat mig,
Edå valde jag dock denne;
Mitt hjerta, som förklarar sig,
Kan aldrig älska twenne."

"Nej Wilhelm! du den ende war,
Som lärt mitt hjerta dömma;
Fast trolös, har du det dock qwar,
Jag kan dig aldrig glömma."

"Hwad är mitt brott? säg på hwad lag,
Du mig till döden dömmar?
Jo! Eloë är mer rik än jag;
Mån annat allt du glömmar."

"De ägon du så sköna fann,
Du dömt att ständigt gråta;
De kinder, för hwars glans du brann,
Att bli af tårar wåta."

"Min brudsfång lär bli mörk och kall;
Din grymhet och min smärta,
Dock ingen annan hämnas skall,
Än just ditt eget hjerta."

"Till kyrkan skall min Wilhelm gå,
Att med en ann' sig para;
Men, mina vänner! lagen så,
Att jag och der får vara."

"När han ses komma med sin Brud
I ståt och präst, må båda
Uti sin hvita svepningskrud
Den svefna Emma ståda."

"Att svartnar och förmörkar sig,
Min Mor! jag tror mig höra
Från gräfwen ropas: Kom till mig:
Ja! Emma lär så gbra."

"Jag ser, hvad kanske ingen ser,
Sig Englar kring mig swinga;
Jag hör, och kanske ingen mer,
Att alla flockor ringa."

Hon staplar nu: "Fardöl! Fardöl!"
Sig matt åt väggen vänder,
Och snart sin ädla Emma själ
Hon till sitt ursprung sänder.

Hon föll som blomman i sin vär,
Den stormens ilar fällde;
Dess vänner under suck och tår,
Om hennes lif beställde.

Den näste dagen Wilhelm kom
Till kyrkan brud att byta,
Sen han de eder swurit om,
Som han har vågat bryta.

Han kom så glad i rraft och ståt,
Sin rika brud han ledde;
En hämnade-Gud dock ett försåt
Dem väl förtjent beredde.

Näst Choret mid en öppen graf,
Man fick en lista ståda.
Dess lock i hast blef lyftadt af;
Men Gud! hvad spn för båda.

Här Emma blef och andlös låg,
Men wacker änn' som dagen;
Ej döden funnat, som man såg,
Här plåna ut behagen.

Här låg hon kall, en blomsterkrans
Dess wackra hufvud pryddde;
För gåt mig ej bland dessa fanns,
Med fler, som nog betydde.

Stum och orörlig Wilhelm stod,
Dess samwet grymt sig wackte;
Snart stelnadt wardt hans warma blod,
Han sina ögon täckte.

I hast blef folket samlat här,
Och alla gråto mycket;
De ropte: "Emma ligger der,
Det Himla-Mästerstycket!"

"Hon som så stön och dålig war,
Dock föll i falskhets snara.
Se Wilhelm! hvad du wållat har!
För det skall du wist swara."

Sorg, ånger, uppväckt kärleksblygd
I Wilhelms bröst regera;
Förbannad af sin fosterbygd
Och af sig sjelf änn' mera.